

Harkai Vass Éva

Levele érkezett

*csak ült a képernyő előtt s csak olvasott
mindig ugyanazt előlről s újra
csak ült és olvasott már nem is tudta mit
csak azt hogy olykor megremeg
mint kint a lombok ha zörgeti
a szél a súlyos ágakat
az ágakon súlyos gyümölcsök
az erkélykorláthoz koccan egy-egy barack
s a koccanások ritmusa
a morze-jel: csütörtök*

Feledésre és elmúlásra

*én arra gondolok s ő arra gondol
én másra gondolok s ő másra
én másra gondolok s ő arra gondol
én arra gondolok s ő másra
ezer ok feledésre és elmúlásra
végtelen utakra visz mi véges
kiürülnek a készletek
elmerülnek a részletek
rúzzsal elkevert málnaíz
túl szép és túl édes*

Négysoros

Ötven elé
J.-nek, N.-nek és F.-nek

*Majd elleszek,
ha L leszek,
s nem ámulok,
hogy elmulok.*

Ami mulandó. A kép fonákja

*Ami súlytalan, ellebeg.
Torlódnak vizes fellegek.
Fonnyatag liget
kondenzált légterében
szellőzködnek a hársak.
A szem fényérzékeny
hártyáján kiéleződik
a kép és szétpereg.
Nem tartósak az álmok.
A tudat fontosnak hitt tényeit
még őrzi az emlékezet,
mint macska tartja kölykeit
egy szakadék felett,
majd elejti.
Test és emléke együtt zuhan,
sebeiket a mélység rejti.
A szem, a száj, az orr felejt
a látványt, ízt és illatot.
Tapintást a kéz
már nem idéz,
se dombot-völgyet,
se hajlatot.
A parton kikötött,
gazdátlan csónakok.
Vékony szálakon lengő
napok, hónapok.*

Ami tartós. A kép színe

*Kék, kék, kék,
ránézni nem lehet.
Szikrázó téli reggelek.
Szoktatom szemem a fényhez.
Mint szentképen szentek
feje körül a fénykör,
sárgállik, tágul s rám tör.
Lát és tapint és megremeg.
Távoli csontfehér telek
mélyén keresi árnyát.
Ha megleli, rám teríti, úgy véd,
mint madár ejti kicsinyeire
puha szárnyát.*